

JAKOB

SATU RÄMÖ

**BESTSELLEROVÁ AUTORKA
MINISÉRIE HILDUR**

**SEVERSKÁ DETEKTIVKA, V NÍŽ ISLAND
UKAZUJE SVOU NEJTEMNĚJŠÍ TVÁŘ**

JAKOB

JAKOB

SATU RÄMÖ

Překlad
Martin Mokrý

Harper
Collins

Český název: Jakob
Název anglického originálu: Jakob
Autor: Satu Rämö
Překlad: Martin Mokřý
První vydání: Werner Söderström Ltd (WSOY), Helsinky, 2023
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková
Jazyková redaktorka: Dana Wotřelová
Jazyková korektorka: Bohdana Hyťhová

© Satu Rämö, 2023
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026

F I This work has been published with the financial support
of FILI – Finnish Literature Exchange.

L I Tato publikace vyšla s finanční podporou FILI – Finnish
Literature Exchange.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho
částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New
York, USA.

Poprvé vydáno ve finštině pod originálním názvem Jakob nakladatelstvím
Werner Söderström Ltd (WSOY), Helsinky. V českém jazyce vydáno na
základě dohody s Bonnier Rights Finland a literární agenturou Kristin Olson.

Tato kniha je fiktivní dílo. Jména, postavy, místa a události jsou buďto
výplodem autorovy představivosti, nebo je autor použil ve smyšleném kontextu
a nelze je považovat za skutečné. Jakákoli podobnost s existujícími osobami,
živými i zemřelými, skutečnými událostmi, místy a organizacemi je zcela
náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele,
je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních
technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins
rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním
trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

HarperCollins je registrovaná ochranná známka společnosti HarperCollins
Publishers, LLC. Název ani značka nesmí být použity bez souhlasu vlastníka.

Grafika původní obálky: © Simon Lilholt / imperiet.dk
Ilustrace na obálce: Dave Wall / Arcangel Images
Foto autorky: © Björgvin Hilmarsson
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1834-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1835-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1836-1 (PDF)

Mamince 1957–2023

*Pojď ke mně
Postarám se o tebe
Ochráním tě
Pojď, pojď a lehni si*

*Píseň Come to me
Text napsala Björk Guðmundsdóttir (1993)*

KAPITOLA 1

Äkäslompolo, červen 1988

„**A**le já nechci,“ prohlásil nejmladší ze tří chlapců a zamával pažemi, aby od sebe odehnal pár dotěrných komárů. Bylo mu pět a nyní zíral na svého bratrance a jeho kamaráda, kteří postávali na břehu. Oba kluci byli stejně staří, stejně vysocí a jeden se bez druhého nahnul ani na krok. Člověk je od sebe z dálky rozeznal jen podle barvy vlasů. Jeden je měl hodně tmavé, skoro až černé, druhý zase světle hnědé.

Léto bylo v půlce, ale voda v jezeře zůstávala studená. Slunce pražilo z oblohy bez jediného mráčku a ptáci zpívali. Klučina nervózně žmoulal v rukou nohavice plavek. Zachvátilo ho vzrušení.

Trojice si společně naplánovala, co dnes podniknou. U nejmladšího doma si ke svačině dali palačinky, zahráli si Uno a chvíli jen tak vtipkovali. Starší kluci pověděli mladšímu o jedné napínavé hře, kterou můžou hrát jenom ti, kteří ještě nezačali chodit do školy. Chlapec byl nadšením celý bez sebe, že ho čeká taková důležitá role a že docela nudný letní den nabral takový vzrušující spád. Obuli si tenisky, na hlavu narazili čepice s kšiltem do pořádného oblouku, jak kázala móda, nasedli na kola a vyrazili k jezeru.

Na břehu hra dospěla do fáze, ze které už nebylo možné vycouvat.

„Tak běž! Dělej! Poklad je támhle na dně,“ opakoval chlapec s černými vlasy už bůhví pokolikáté.

Starší kluci mladšího celé odpoledne balamutili příběhem o lodi, která se před dávnými časy potopila v jejich jezeře a všem to připadalo zábavné a vzrušující. Na palubě vraku se prý nacházely tři zlaté kliky, které prý dodnes ležely hluboko na dně.

Chlapci sahala voda po kolena. Černovlasý střelil očima po kamarádovi vedle sebe, jako by ho žádal o podporu. Hnědovlasý souhlasně přikývl a zakřičel: „Už tam skoro seš! Přihořívá! Ještě deset kroků a hoří!“

Nejmladší sklopil hlavu a vrhl na oba prosebný pohled. Přejížděl spodním rtem po horních mléčných zubech, respektive po těch dvou, které mu ještě zbývaly.

„Výborně, Mikaeli! Jen do toho!“

Bratrancovo povzbuzování chlapce přimělo popojít o pár kroků a voda mu nyní sahala až po hubená stehna. Naskočila mu husí kůže.

„Už?“ zeptal se třesoucím hlasem. Těžko říct, jestli za to mohl chlad nebo strach.

Od silnice se ozval veselý hovor a cinkání zvonků na kolech. Nikdo ale nemířil k jezeru, všichni jen projížděli kolem. Vzápětí se opět rozhostilo ticho.

„Proč pro ně musím jít sám?“ chtěl vědět chlapec, ačkoli neobdržel odpověď ani na předchozí otázku.

„Můžou je vylovit jenom malí kluci. Velcí už ne. Tak se to povídá v tom příběhu,“ podal přesvědčivé vysvětlení tmavovlasý.

Hnědovlasý kamarád pokračoval: „Ještě kousíček. Chňapni první kliku a přines nám ji ukázat.“

Chlapci na okamžik v očích zahořel vzdor.

„Můžete se na ni podívat, ale bude moje! To já ji vytáhnou. A kdo to našel, toho to je. Říkali jste to!“

Černovlasý si dal ruce v bok a pronesl se sebejistotou desetiletého kluka: „Na to vem jed, že bude tvoje.“

Jakmile ho bratranec takto ubezpečil, uvolil se nejmladší otočit zpátky k jezeru. Ukázal chlapcům záda, ze kterých trčely úzké a ostré lopatky, a pomaličku vyrazil vpřed. Dělal krátké kroky a tělo se mu pohupovalo ze strany na stranu, jak se snažil udržet rovnováhu ve stále hlubší a hlubší vodě. Za chvíli mu sahala až do podpaží.

Slunce tančilo na hladině. Kdesi v dáli zaduněl hrom. Bouřková mračna byla ještě daleko, ale jejich burácení doléhalo až sem.

Už jen pár krůčků a dno mu zmizí pod nohama.

„Vždyť ani neumí plavat,“ zasmál se ze břehu tmavovlasý.

Atmosféra se vmžiku změnila a nadšení z probíhající hry bylo totam. Celé tělo mu ztuhlo, čelo se nakrabilo a ruce sevřely v pěst. Srdce mu vyskočilo až do krku a v ústech ucítil kovovou pachutí.

Ozvalo se slabé žbluňknutí, jako by někdo kousíček nad hladinou opatrně upustil kámen.

„On nám to fakt zbaštil,“ vydechl černovlasý. Jeho kamarád se krátce uchechtl, ale v jeho hlase se skrýval náznak paniky. Najednou i jemu zamrzl úsměv na rtech. Ještě před chvílíčkou spolu uvolněně vtipkovali, a teď lapali po dechu a opřekot se hnali do vody.

Kluci se potopili a šátrali rukama po dně. Co chvíli se vynořili, aby sípavě nabrali do plic co nejvíce vzduchu.

Nadarmo. Chlapce už nenašli.

Nakonec to vzdali a vyčerpaně se vypotáceli na břeh. Posbírali oblečení, rychle ho na sebe natáhli a vyhýbali se přitom pohledu na srolované tepláky a zmuchlané tričko ležící opodál. Šlápli do pedálů a spěchali co jim síly stačily do šera nedalekého lesa. Neustále se přitom rozhlíželi jako dva

vyplašení ptáci. *Viděl nás tam někdo? Všiml si nás někdo po cestě?* Kolem však panovalo ticho letního odpoledne. V korunách stromů šuměl vítr. Po kmeni blízkého smrku přeběhla veverka a kluci zaslechli, jak její dráčky šelestí o kůru.

Černovlasý si lehl na břicho do trávy. Měl pocit, jako by ho přejel parní válec. Tělo mu podivně a nepřírozně cukalo. Lesní vlhkost a studený pot se mu přes tenké letní oblečení vpíjely do těla. Otřásl se zimou. Jeho kamarád vedle zvracel a mezi dávivými zvuky deroucími se odněkud z hloubi neustále drmolil:

„Tohle se nikdy nikdo nesmí dozvědět. Nikdy!“

KAPITOLA 2

Ísafjörður, prosinec 2021

Krátké vlasy mladší sestry lechtaly policejní vyšetřovatelku Hildur Rúnarsdóttir na tváři. Voněly po melounu. Pevně stiskla sestru v objetí a pod zimní bundou ucítla její široká ramena. *Björk Holm*. Hildur si stále nemohla zvyknout na její nové příjmení, ale snažila se o to. Ve skutečnosti ale příliš nové nebylo, protože Björk ho nosila mnohem déle než patronymum Rúnarsdóttir. Krátce po přestěhování na Faerské ostrovy totiž přijala příjmení tety Huldy, která ho získala od bývalého manžela.

Hildur nepovolovala sevření. Nejradši by sestru nikdy nepustila, ačkoli dobře chápala, že loučení už nelze dále prodlužovat. Nejspíš by bylo mnohem jednodušší provést to rychle, jako když se strhává náplast – nechat Björk stát před letištní budovou a okamžitě se vrátit zpátky na Island a do práce, ale to Hildur zkrátka nedokázala. Vždyť se předtím neviděly přes dvacet let, takže nebylo divu, že teď každé loučení nesly těžce.

Hildur se před rokem a půl podařilo po dlouhém a složitém hledání vystopovat mladší sestru na Faerských ostrovech. Björk byla zpočátku otřesená, protože si vůbec nepamatovala, že má ještě starší sestru, a evidentně zcela vytěsnila, že Hulda je ve skutečnosti její teta a ne pěstounka. Věděla, že její skutečná matka Rakel je po smrti, ale

s Huldou se o ní nikdy nebavily. Hulda toho obecně moc nenamluvila, byla tichá a měla svůj vlastní svět. Björk však ani na vteřinu nepochybovala o tom, že jí Hildur říká pravdu. Mezi sestrami se rychle zrodila důvěra. Hildur si stále pamatovala slova, která Björk pronesla, když jim oběma poprvé vařila kávu:

„Zdáš se mi tak povědomá.“

Dojem byl vzájemný. Oběma připadalo neuvěřitelné, že se po tolika letech opět shledaly.

Občas se stane, že se most mezi dvěma lidmi podaří vybudovat mrknutím oka. Stačilo si vyměnit pár slov a obě měly pocit, že se jejich cesty rozešly teprve včera. Celé dny proseděly u Björk v kuchyni a vyprávěly si o všem, co se za ty roky odehrálo. Hildur sestře vyložila, co se dozvěděla o jejich minulosti a Björk se na oplátku podělila o své vlastní vzpomínky.

Rósa a Björk to na Faerských ostrovech neměly jednoduché. Hulda se o ně samozřejmě dobře starala, ale v citové rovině si udržovala jistý odstup. Nikdy toho moc nenamluvila a působila odtaziť. Poruchy paměti se u ní evidentně objevily brzy, protože nad sebou začala ztrácet kontrolu už v době, kdy dívky teprve vstupovaly do období dospívání. Poměrně brzy se tak musely naučit postarat samy o sebe. Společně uklízely, chodily nakupovat a střídaly se v přípravě jídla. Nikdo jim neříkal, v kolik hodin by se měly vracet domů, a nikdo se nestaral, kde zrovna jsou a co dělají.

Hildur se při práci setkávala s množstvím podobných příběhů. Kromě vyšetřování zločinů se totiž specializovala také na pátrání po pohřešovaných dětech a mladistvých, přičemž šlo ponejvíc o ty, kteří se rozhodli odejít z péče sociální služby a vydat se vlastní cestou. Považovala za ironii osudu, že i její vlastní sestry byly nakonec doma zanedbávány a musely se až příliš brzy stát dospělými.

Björk opustila Island jako malá holčička a v paměti jí z té doby nezůstalo skoro nic konkrétního. První trvalé vzpomínky se dítěti začínají utvářet zhruba ve věku tří let. Björk bylo v osudný den šest. Občas si dokázala vybavit tmou a třesoucí se zadní sedadlo jakéhosi auta, ale neuměla si seřadit obrazy tak, jak následovaly po sobě, ani je propojit s jinými událostmi. Všechno se jí zřejmě vytratilo z paměti. Vzpomínky se ještě víc zamíchaly poté, co se ocitla v novém prostředí, kde se hovořilo cizím jazykem, a setkala se s úplně novými lidmi.

Hulda holčičkám nikdy nepověděla pravdu o jejich matce a jejich předchozím životě na Islandu. Nyní už bylo příliš pozdě klást otázky, protože Hulda zemřela začátkem roku. Björk se následně rozhodla přestěhovat zpátky do rodné země, protože chtěla žít blíže Hildur a navíc už ji prý na Faerských ostrovech nic nedrželo.

V průběhu posledního roku sestře několikrát zopakovala, že pro ni jejich nenadálé setkání představovalo poslední impuls, aby se odhodlala ke změně a šla si za svým snem dřív, než zmizí. Björk se po celý svůj dospělý život starala o ovce, ale rozhodla se je prodat, opustila Huldin starý dům a vrátila se na Island, kde se chtěla živit jako zdravotní sestra, protože k tomu koneckonců měla potřebné vzdělání.

Zatím se jí nepodařilo získat stálé místo, ale pevně věřila, že se situace co nevidět změní. Ovládala přece islandštinu a místní zdravotnictví se potýkalo s nedostatkem pracovních sil. Právě zaskakovala v Islandské národní univerzitní nemocnici v Reykjavíku, kde rádi přivítali náhradníky zejména v období prázdnin, kdy stálí zaměstnanci čerpali dovolenou.

Hildur věděla, že když její sestra zrovna nesloužila v nemocnici, věnovala se háčkování nebo kickboxu, hltila

detektivní romány a sledovala v televizi všechny možné krimiseriály. Björk se hodně zajímala o její práci, což Hildur dělalo radost.

V malé letištní budově byly dvojce dveře. Jedněmi se vycházelo ven na runway a druhými vcházeli cestující, kteří zrovna přistáli. Björk však dnes neměla v úmyslu cestovat do Reykjavíku vzduchem, ale hodlala si na letišti pronajmout auto.

Půjčovny vozidel rozprodaly mnoho ze svého inventáře v důsledku koronavirové pandemie, avšak nyní se různá omezení postupně začínala uvolňovat a cestování začínalo vzestup. Blížila se vánoční sezóna a půjčovny se snažili přesouvat vozy mezi regiony co nejefektivněji, aby jeden zákazník navazoval pokud možno přímo na druhého. Björk to vyhovovalo, protože její vlastní auto se zrovna nacházelo v servisu.

„Moc ráda bych tady ještě zůstala, ale slíbila jsem, že vezmu další směny. Čeká mě jich docela dost.“

Hildur to samozřejmě chápala. V tomto si byly docela podobné: nezáleželo jim, kdy půjdou do práce, protože ani jednu z nich doma nikdo nečekal.

„Takže na Velikonoce pojedeme?“ zeptala se Björk. Mezi obočím se jí vytvořila svislá vráska.

Hildur už si stačila všimnout, že se tam objevuje pokaždé, když se mladší sestra nad něčím zamyslí.

Dlouhá velikonoční dovolená představovala vrchol každého jara. Islandané měli ve zvyku vyrazit s rodinou na Floridu či na Kanárské ostrovy nebo prchnout na chatu, pojidat tam obrovská čokoládová vejce a nahlas předčítat papírky s životními moudry skrývajícími se uvnitř. Sestry se dohodly, že vezmou tetu Tinnu na Faerské ostrovy, zaskočí navštívit Huldin hrob a Björk je provede po známých místech.

Bylo pár minut po druhé hodině. Co nevidět začne ubývat světla a Björk už by měla vyrazit, aby se dostala přes hory dřív, než padne úplná tma.

Hildur ucítila, že se jí krapet sevřela hrud'. Známa úzkost, která o sobě dávala vědět v posledních dnech, zesílila svoje sevření. To mohlo znamenat jen jediné. V jejím bezprostředním okolí se schylovalo k něčemu špatnému.

Zábly ji prsty u nohou. Měla si obout zimní boty místo těch běžeckých tenisek. Několikrát se vyhoupla na špičky, aby v chodidlech rozproudila krev. Björk zvedla ze země ruksak a hodila si ho na záda.

Hildur si uvědomovala, že by se na to neměla ptát, ale nemohla si pomoci.

„Jápak se má Rósa?“

Mladší sestře zamrzl úsměv na rtech. Začala si nervózně pohrávat s klíčky od auta a pokradmu se rozhlížet kolem sebe. Upravila si na zádech batoh a mezi sevřenými rty procedila:

„Dobře víš, že o ní nechci mluvit.“

KAPITOLA 3

Hildur sledovala, jak Björk kráčí přes parkoviště k pronajatému autu. Letiště mělo krásnou, ale nepraktickou polohu. Zbudovali ho na úzkém pruhu země uprostřed fjordu. Po obou stranách přistávací dráhy se tyčily strmé hory s rovnými vrcholky a na severu se vzdouvalo moře. Lidé tu nemohli na leteckou dopravu mezi Západními fjordy a Reykjavíkem tak docela spoléhat, protože řídicí věž musela často rušit jednotlivé spoje kvůli příliš silnému větru nebo husté mlze.

Hildur si vyčítala, že nakonec zkazila dojem z jinak příjemné návštěvy tím, že nakousla zakázané téma. Stihly se spolu zase sblížit, ale o prostřední sestře se s ní Björk nadále odmítala bavit. Byl to její jediný požadavek, když se minulý rok na jaře opět shledaly a rozhodly se navzájem znovu poznat. Hildur souhlasila, protože jí koneckonců ani nic jiného nezbývalo. Rósa zůstávala zahalena tajemstvím a Björk Hildur pohrozila, že s ní zpřetrhá veškeré vazby, jestli se bude nadmíru vyptávat.

Hildur se tajně snažila přijít věci na kloub. Pokusila se pátrat ve veřejně dostupných zdrojích, ale bezvýsledně. Rósa nebyla k nalezení na sociálních sítích, alespoň ne pod vlastním jménem. Neobjevila sestřino telefonní číslo a podle úředních záznamů Rósa stále žila na Faerských ostrovech v tom samém domě, ve kterém ještě donedávna pobývala Björk. Hildur tam však po ní při své loňské návštěvě nenašla

ani památku. Nejdřív zvažovala, že začne hledat pečlivěji a využije svých kontaktů u policie. Už mnohokrát měla v ruce telefon, ale zatím pokaždé nakonec stiskla červené tlačítko a vrátila mobil zpátky do kapsy. Nechtěla riskovat, že se Björk o jejím pátrání dozví. Na Faerských ostrovech žije ještě méně lidí než na Islandu a zprávy se tam šíří rychle. Hildur se přestala vyptávat. Nebylo to jednoduché, ale v tuto chvíli neměla jinou možnost.

Posadila se za volant Brendy. Na svou krapet zrezivělou Toyotu Land Cruiser nedala dopustit. Auto obdrželo svoji přezdívkou kvůli stejnojmenné panence v havajské sukni, kterou Hildur kdysi dostala od jedné stopařky.

Dýchlá na studené sklo a nakreslila na něj ukazovákem několik vlnovek. Obrazce se postupně zmenšovaly a nakonec zmizely docela.

Kousla se do spodního rtu a pokusila se nemyslet na plížící se úzkost. V životě se o to snažila už nesčetněkrát, i když dobře věděla, že je to marný boj. Záchvat paniky nikam nezmizí. Musela si zkrátka zvyknout. Stejně svíravé pocity v krku a na hrudi zažívala už v dospívání. Pokud někde došlo k vážné dopravní nehodě, vraždě nebo jiné lidské katastrofě, pokaždé to dokázala nějakým způsobem vycítit. Úzkost jí o tom dala vědět s několikadenním předstihem.

Nejhorší na tom však bylo to, že Hildur nedokázala ničemu zabránit, protože netušila, kdy a kde přesně k tomu má dojít. Dar vidění – nebo spíše prokletí – zdědila z matčiny strany. Její prababička Hrafninna bývala svého času nejznámější islandská věstkyně, která prý dokázala předpovídat budoucnost a radila těm, kteří ji vyhledali. Část prababiččiných schopností posléze přešla na Hildur, která si však uvědomovala, že není ani zdaleka tak nadaná, jako bývala Hrafninna. Z věšteckého daru získala jen malý

zlomek. Sice vnímala víc než obyčejný člověk, ale přesto až bolestně málo.

Úzkost na ni dopadala těžce, nicméně s postupem času se s ní naučila žít. Obyčejně jí hodně pomáhal sport, a i teď přemýšlela, že by si vyrazila zaběhat. Koneckonců už měla na sobě vhodné oblečení. Stačilo si jen natáhnout reflexní vestu, která ležela připravená v kufru. Představila si trasu vedoucí kolem stájí v srdci fjordu a hned se jí udělalo o něco líp.

Vzápětí jí zazvonil telefon. Postačil jediný pohled a Hildur opět klesla na mysl. Volal její nadřízený Jónas Ingimarsson.

Předchozí náčelnice Elísabet Baldursdóttir alias Beta se odstěhovala zpátky do Reykjavíku a Hildur pořádně štválo, že na její místo vybrali zrovna Jónase.

„Co se děje?“ začala neutrálně. Z druhé strany uslyšela hlasité zasténání.

„Co jsi taková naježená? Že by proto, že tě už nějaký pátek nikdo neobrousil?“ nadhodil a jeho chrochtavý smích brzy přerostl v záchvat kašle.

Hildur chtěla už už odseknout něco stejně hrubého, ale podařilo se jí udržet jazyk za zuby. Její šéf byl idiot, ale chápala, že vztekat se by ničemu nepomohlo. Jen by ho to ještě víc popíchlo. Místo toho chvíli mlčela a pak pokračovala co možná nepřátelštějším tónem: „Copak máš na srdci, dobrý muži?“

„Pohni tím svým zadkem a už ať jsi na stanici.“

I v tento prosincový den se Jónas choval stejně nevrle jako obvykle. Před dvěma lety musel opustit místo vyšetřovatele v Reykjavíku kvůli nepolevujícím bolestem kyčle, avšak invalidní důchod ho nejspíš začal nudit a očividně si našel lepší analgetika. Když se na podzim v Ísafjörðuru uvolnilo místo policejního náčelníka, Jónas Ingimarsson se přihlásil jako jediný uchazeč. O venkově mluvil ze zásady

pouze s pohrdáním, ale vidina vedoucí pozice a především odpovídajícího finančního ohodnocení u něj zřejmě vyvážily odpor k životu mimo metropoli.

Hildur moc dobře věděla, že pokud by se o místo ucházela sama, bezpochyby by ho získala. Netoužila však po odpovědnosti, která k němu patřila. Chtěla se pohybovat v terénu a objasňovat zločiny, ne zodpovídat za druhé a jejich činnost. Proto jí nejvíce vyhovovalo zařazení, díky kterému mohla pracovat samostatně. Jakmile se však doslechla, koho jim to z Reykjavíku pošlou, pořádně ji to šokovalo. *Ze všech lidí na světě zrovna Jónas*. Připadalo jí to jako boží trest.

„O co se jedná?“

„Mrskni sebou, ženská! Jenom se tu otočíš a hned pomažeš do přístavu.“

Otočíš? Občas jí připadalo, že Jónas o své kanceláři mluví jako o striptýzovém klubu. Koneckonců býval v takových zařízeních častým zákazníkem. Po ukončení studia, před návratem do Západních fjordů, Hildur nějaký čas pracovala v Reykjavíku a bohužel musela působit na stejném oddělení jako Jónas. Hned první den jí bylo jasné, že Jónas Ingimarsson je namachrovaný svalovec, který se povyšuje nad všechny kolegy kromě ostatních mužů s bílou pletí.

V té době byly striptýzové bary na Islandu ještě legální. Jónas se v kuchyňce nezřídka s hýkavým smíchem chvástal tím, co nazýval „podrobným terénním průzkumem“. Hildur se jednou neudržela a řekla, že patrně neexistuje moc žen, které by se před ním dobrovolně svlékly bez nároku na finanční kompenzaci. Vyšetřovatel tehdy zůstal stát s otevřenou pusou.

Hildur se začal hnusit ještě víc, když se dozvěděla, jak se násilnický choval ke své manželce. Žena se nakonec rozhodla ho opustit a v současnosti měla nový vztah s jistým odborným poradcem z ministerstva spravedlnosti.

„Jakob už míří do přístavu a připravuje se na cestu. Potkáte se tam.“

Hildur si přitiskal telefon k uchu, aby lépe slyšela.

„Na cestu kam?“ Hildur pojala podezření, že si dnes zaběhat nestihne.

„K lososí farmě,“ zavrčel Jónas a jedním dechem dodal: „Jeden z jejich potápěčů objevil pod vodou tělo.“

KAPITOLA 4

„*Daginn!*“ zahlaholil mladší strážmistr Jakob Johanson, ale jeho hlasitý pozdrav téměř pohltila všudypřítomná sněhová pokrývka. Věže z ocelových kontejnerů s logem lodní společnosti Eimskip přišly kvůli nánosům sněhu o svůj hranatý tvar. Žluté světlo pouličních lamp vytvářelo v přístavu ponurou atmosféru.

Za oknem obchůdku s rybami stál postarší muž v zástěře potřísněné krví a sledoval čilý ruch, který v přístavišti znenadání nastal.

Hildur zamávala Jakobovi a práskla dveřmi Brendy. Zůstaly však krapet pootevřené, takže je musela zabouchnout znovu, tentokrát o něco razantněji. Poslední dobou nějak zlobily a bylo třeba při zavírání používat sílu. Zamávala prodavači ryb. Když už se někdy odhodlala si sama uvařit, nakupovala právě u něj. Čerstvě ulovená ryba smažená na másle chutnala přímo božsky.

Zrovna teď ovšem neměla na takové jídlo ani pomyšlení. Jónas Ingimarsson ji před pár okamžiky na stanici vyložil, co je s Jakobem zanedlouho čeká.

Nejprve ji napadlo, že se na moři stala nehoda, ale pokud věděla, k žádné už nějaký čas nedošlo nebo alespoň nikdo nic nenahlásil. V poslední době vzrostla obliba otužování. Že by někdo plaval příliš daleko, když mu došly síly a utonul? Do vody také mohl spadnout člověk pod vlivem drog a silné mořské proudy ho mohly zanést až doprostřed

fjordu. Moře koneckonců v zimě nezamrzalo a skoro každá vesnice měla přístav s hlubokými doky. Každou chvíli někdo uklouzl a skončil pod hladinou. Fakta, o která se s ní podělil Jónas, však svědčila o tom, že se v tomto případě o žádnou nešťastnou náhodu nejednalo.

Nalezené tělo totiž rozhodně nepatřilo žádnému nešťastnému plavci a zůstávalo pod vodou zapletené do sítě. Ryby z farmy už jej navíc stačily pořádně ohlodat.

Stmívalo se. Rok dospěl do své nejtemnější fáze. Pohyb a práce ve tmě pod hladinou budou obtížné, avšak policisté neměli času nazbyt. Hildur a Jónas se shodli, že bude nutné dostat mrtvého z vody co možná nejdříve. Nemohli čekat, až dorazí forenzní tým z Reykjavíku. Předběžné ohledání těla budou muset zvládnout sami, protože hrozilo, že z něj brzy nic nezůstane. Nálezce viděl, že se ryby pořádně činí, takže pro ně lidské ostatky zjevně představovaly vítané zpestření v jinak jednotvárné stravě sestávající z průmyslově vyráběného krmiva.

Hildur s Jakobem nastoupili do malého člunu, který na ně čekal, a posadili se vedle sebe na úzkou lavici uvnitř. Víc pasažérů už by se na palubu nevešlo. Kapitán se představil jako Einar a Hildur ho viděla poprvé. Nejspíš se do fjordu přistěhoval teprve nedávno. Stáhl si vlněnou čepici hlouběji do čela, nastartoval motor a otevřel maličké okénko, aby měli všichni tři dostatek vzduchu.

„Budeme tam asi za čtvrt hodiny. Záchranné vesty máte v bedně pod lavicí,“ zabručel a ukázal hlavou za sebe. Potom si strčil pod ret trochu žvýkácího tabáku a loď se dala do pohybu.

Hildur se s Jakobem podělila o všechny informace, které jí sdělil náčelník. Jakob poslouchal s pohledem upřeným na podlahu a škrábal si u toho strniště na bradě.

Pokud vyjížděli na moře, policie obvykle využívala záchranný člun nebo některou z lodí pobřežní stráže, ale teď žádné takové plavidlo v ísafjörðurském přístavu nekotvilo. Tato kocábka představovala jedinou loď, která mohla okamžitě vyplout. Einar vlastnil malou firmu, která v létě nabízela turistům výlety na moře. V zimě se kapitán občas vydával na ryby.

Plavba pokračovala a dvojice policistů mlčky zírala z okénka. Hildur měla radost, že míří do terénu zrovna s Jakobem. Jakob Johanson přijel před dvěma lety z Finska ještě jako student policejní školy, aby v Ísafjörðuru získal první pracovní zkušenosti. Následné období pandemie se vším zamíchalo a Jakob musel na Islandu zůstat déle, než se původně plánovalo. Teď měl svou stáž oficiálně za sebou, ale neplánoval se hned vracet zpět. Velký argument, aby zůstal, pro něj určité představoval vztah s Guðrún, okouzlující majitelkou místního obchodu s přízí a pletacími potřebami.

Jakob se kromě toho nechal slyšet, že mu práce na malé policejní stanici vyhovuje. Její náplň byla různá. Šlo především o urovnávání sporů mezi chovateli ovcí, řízení dopravy a udržování pořádku v ulicích zejména o víkendových večerech, kdy se mezi jedinými dvěma ísafjörðurskými bary mohlo udělat poněkud rušno. Jakobovi sice nemohli nabídnout stálé místo u sboru, protože mu k tomu scházelo islandské občanství, ale přesto mohl působit jako policista, pokud pracoval ve dvojici s někým z místních, který absolvoval potřebné školení.

Islandské policejní síly měly dlouhodobý problém nalákat na venkov dostatek personálu, takže s povděkem přijaly i Fina s nedokončeným vzděláním. Pro Hildur to znamenalo zásah štěstěny, protože se jí s Jakobem pracovalo skvěle.

Byl klidný, všechny úkoly plnil svědomitě a dokázal mluvit s lidmi. Mohla se na něj spolehnout.

„Kdo vlastní tu rybí farmu?“ otázal se Jakob, jakmile vypluli z přístaviště. Loď se pohupovala ze strany na stranu, avšak jen mírně. Moře dnes naštěstí zůstávalo klidné a nefoukal příliš silný vítr. *Ne víc než osm metrů za sekundu*, odhadovala Hildur.

Referovala kolegovi o tom, jak norské rybářské firmy postupně ovládají svět. Stejná společnost, která chovala lososy a pstruhy duhové u nich ve fjordu, provozovala rybí farmy po celé Evropě.

Jakmile Norsko zpřísnilo legislativu ohledně chovu ryb, podnikatelé se začali poohlížet po výhodnějších podmínkách v zahraničí. Několik firem založilo chovné stanice v islandských pobřežních vodách, protože pro ně tamní hluboké fjordy poskytovaly dostatečnou ochranu před nepříznivými podmínkami. Chovné sítě se totiž nemohly umísťovat příliš daleko od břehu kvůli silným mořským proudům. Dlouhé zátoky představovaly vhodné místo, ve kterém navíc docházelo k přirozené cirkulaci vody. Kromě příznivé geografie měl Island navíc poměrně benevolentní zákony na ochranu životního prostředí.

„Ryby plavou v sítích, dokud nedorostou do požadované velikosti a pak jdou na výlov. Farmy a jatka mají obvykle stejné majitele,“ vysvětlila Hildur.

Každý obyvatel Ísafjörðuru věděl o chovu ryb alespoň něco. Zprávy o nových a nových farmách přicházely jako na běžícím páse. Docházelo k neustálým třenicím mezi podnikateli, komunálními politiky a ochránci přírody. Kvůli rozšíření neďaleké farmy se v Ísafjörðuru přednedávnem ostře debatovalo.

„Nic nového pod sluncem. V Norsku se o tom kdysi taky hodně mluvilo a některé z těch společností opravdu postupovaly docela bezohledně,“ opáčil Jakob.

Hildur věděla, že má přehled o tom, co se v Norsku děje. Dříve tam bydlel a nyní si procházel vyhroceným soudním sporem s bývalou manželkou Lenou kvůli péči o jejich syna Matiasa. Lena se neustále snažila Jakobovi bránit ve styku s dítětem.

„Jikry se oplodní mlíčími samic, kterým bylo uměle změněno pohlaví na samčí, takže se následně z vajíček líhnou jenom samice. Dalším možností je vyšlechtit ryby se třemi chromozomy, které jsou potom sterilní.“

Hildur se snažila zachovat vážnou tvář, ale takový příval informací týkajících se rozmnožování ryb ji zastihl nepřipravenou.

„Nezapomeň, že jsem se původně věnoval biologii,“ upozornil ji Jakob. Nezdálo se, že by si z jejího pobaveného výrazu dělal hlavu. „Co když to souvisí s nějakými nekalými praktikami rybářských firem? Třeba se někdo potřeboval nutně zbavit nějakého dotěrného aktivisty?“ nadhodil.

Hildur se nad tím zamyslela. Ekologický aktivista obětí vraždy v malém městečku na venkově? Na druhou stranu... možné je všechno. Na světě se děly všelijaké věci.

„Uvidíme, kam nás stopy zavedou. Jestli nám tam ty ryby ještě vůbec nějaké nechaly.“

Přibližovali se k blikajícím varovným světlům umístěným po obvodu chovných sítí. Einar zpomalil, vzápětí vypnul motor a nechal plavidlo pomalu doplout k nehybnému člunu patřícímu rybí farmě. Jakob na něj hodil tašku s vybavením, udělal dlouhý krok a pak natáhl ruku, aby pomohl Hildur překonat vzdálenost mezi loděmi.

„Prosím tě, zvládnou to s klidem sama, když mi trochu uhneš!“

Rozběhla se, skočila a přistála na palubě vedle kolegy. Ten rozhodil rukama a pokusil se předstírat uraženého, ale

nemohl se ubránit potutelnému úsměvu. Dobře kolegyni znal a věděl, že si rozhodně nepotrpí na rytířská gesta a neočekává, že jí bude kdokoli otevírat dveře a tak podobně.

Einar jim zamával na rozloučenou a zamířil zase do přístavu. Dohodli se, že policisté se dostanou zpátky druhou lodí.

„To vy jste volal?“ zeptala se Hildur člověka čekajícího na palubě a představila sebe i Jakoba.

Vousatý muž měl na sobě tlustou zimní kombinézu a ušanku. Díky obrovským rukavicím vypadaly jeho dlaně jako malé lopaty. Nohy měl obuté v pořádných gumákách pobitých cvočky. Hildur poznala jejich značku, protože sama vlastnila stejné. Člověk v nich mohl bez obtíží chodit i po zledovatělém chodníku.

Vousáč napřáhl mohutnou dlaň. Působil u toho poněkud zmateně.

„Valgeir Óskarsson. Ale všichni mi říkají Valli-Kuchař. Dlouho jsem totiž vařil na rybářských lodích, ale pak už mě začalo unavovat být pořád jenom na moři. Teďka se tu starám o chovné sítě, kontroluju je pod vodou a dohlížím na to, aby krmení i všechno ostatní probíhalo tak, jak má...“

Vysvětlil policistům, že chodí pravidelně kontrolovat ryby a automatický systém dávkování krmiva, ale jinak se na farmě obvykle nepohybují jiní pracovníci. Mluvil rychle a hodně. Zjevně byl pořád v šoku. Hildur se nad tím zamyslela a navrhla, že by se mohli na chvíli posadit dovnitř. Valli vytáhl z chladicího boxu láhev vody a nabídl něco k pití také policistům. Přišel je pozdravit kapitán člunu a rovnou jim sdělil, že se po celou dobu poslední plavby nehnul od kormidla.

Valgeir Óskarsson se pořádně napil, sundal si čepici a promnul si nakrátko střižené vlasy. Hildur zahájila

výslech. Jakobova islandština se za poslední rok natolik zlepšila, že Hildur mohla mluvit v rodném jazyce a být si jistá, že bude rozumět.

„Přišel jsem do práce dopoledne. Když jsme sem dorazili, nejdřív jsem zkontroloval krmicí zařízení, pak jsem si oblékl neopren a vydal jsem se na obhlídku dolů pod hladinu.“

„Kolik bylo zhruba hodin?“

„Vyrazili jsme z přístavu nějak před polednem, takže...“ začal Valli a pohlédl na kapitána, jako by ho žádal o pomoc. Kapitán se zamyšleně poškrábal na hlavě:

„Nó, mohlo to být chvílku po jedné.“

Valli spočítal, že mu podvodní kontrola obvykle zabere přibližně půl hodiny. Během ní se stačí přesvědčit, v jakém stavu je rybí populace.

„Viry, bakterie a paraziti způsobují všelijaké choroby. Odstraňujeme ze sítí nemocné a uhynulé jedince,“ vysvětlil a na chvíli se odmlčel.

Hildur ho kývnutím povzbudila, aby pokračoval.

Muž najednou zcela změnil držení těla. Jako by se celý uzavřel – objal si trup rukama a sklopil oči.

„Povězte nám, jak jste si všiml toho těla,“ pobídla ho Hildur. Chtěla, aby jim nález popsal vlastními slovy.

„Musím se trochu zamyslet. Namočit si hlavu, jak říká přísloví,“ odvětil, zavřel oči a pohroužil se do myšlenek.

Hildur mu dopřála čas, aby se mohl soustředit. Loď se lehce houpala na vlnách a dovnitř doléhalo jejich šplouchání. V kajutě byla cítit každodenní realita manuálně pracujícího Islandana: pot, dýmkový tabák, vychladlá káva a moře.

„Pod vodou je tma, takže tam člověk nevidí všechno hned,“ začal potápěč.

S pomocí reflektoru zkontroloval většinu sítě, než si v ní všiml jakési zvláštní hrudky.

„Posvítíl jsem si na ni a nejdřív jsem si myslel, že to bude nějaký kus plastu. Občas vítr zaneše do moře chuchvalce fólie, co se do nich balí seno. Musel jsem se k tomu dostat tak na dva metry, než mi došlo, že to žádný odpad není.“

Tělo se nenacházelo příliš hluboko. Valgeir si nevšiml žádného závaží na nohou, ale soudil, že tam nějaké muselo být, jinak by mrtvola nezůstala ve vzpřímené poloze.

Hildur přemýšlela a zkontrolovala přitom hodinky. Svítání nastane až za nějakých osmnáct hodin. Tak dlouho čekat nemohli.

„Poslyšte, Valli-Kuchaři. Teď bychom opravdu nutně potřebovali vaši pomoc.“

Zalétla pohledem k potápěčskému vybavení visícímu na stěně. Valli zbledl ještě o poznání víc a zjevně uhodl, co ho čeká.

„Byl to strašný pohled. Visel tam úplně nahý. Obličej z půlky snědený. Z jedné ruky a jedné nohy už mu skoro nic nezbývalo...“

Hildur muže ujistila, že po něm nikdo nechce, aby si tělo podrobně prohlížel. Bude stačit, když ho uvolní a vyplave s ním nad hladinu. Tam už si mrtvolu převezmou Hildur s Jakobem a vytáhnou ji na palubu. Potápěč hlasitě zasténal a postavil se.

„Co nadělám. Nestane se biskupem, koho neztlučou.“

Hildur se líbilo, že se muž vyjadřoval pomocí starých islandských přísloví. Tohle vzniklo na základě příběhu jistého biskupa, který žil ve dvanáctém století a musel se pořádně zapotit, aby si udržel pozici a rozšířil vliv katolické církve v zemi, jejíž obyvatelé se ještě stále zcela nevzdali pohan-ských obyčejů. Aby dosáhl svých cílů, musel odvést spoustu práce a vyrovnat se s mnohými problémy.

„Nebojte, zvládnete to,“ odtušila Hildur. S Jakobem si oblékli ochranné kombinézy a natáhli si jednorázové rukavice.

Po vytažení těla se ho budou muset dotýkat a díky speciálnímu vybavení minimalizují riziko zbytečné kontaminace.

Valgeir Óskarsson se mezitím připravil na ponor, posadil se na zád' a svalil se po zádech do vody. Kapitán lodi poprvé opustil kajutu a přistoupil k policistům.

„Všiml jste si dnes po cestě sem něčeho neobvyklého?“ otázala se ho Hildur a nespouštěla přitom oči z mořské hladiny.

Kapitán se jednou rukou opřel o stěnu.

„Nic zvláštního jsem nepozoroval. V přístavu byl klid jako vždycky v prosinci touhle dobou.“

Když vyráželi, všechna rybářská a nákladní plavidla, která do Ísafjörðuru připlouvala vždycky ráno, už byla dávno zase v pohybu. Hildur věděla, že se k farmě lze dostat i ze sousedních vesnic, takže si budou muset co možná nejdříve promluvit se všemi dispečery z okolních přístavů a získat od nich záznamy z bezpečnostních kamer. Někdo si mohl něčeho všimnout.

„Myslíš, že k vraždě došlo tady? Možná, že se to stalo jinde a pachatel se tu chtěl těla zbavit,“ zauvažoval Jakob, jako by kolegyni četl myšlenky. Párkrát přitom pokrčil rameny a zahýbal nohama, aby se zahřál. Na moři bylo chladno.

„Uvidíme,“ odvětila Hildur. Nechtěla se ještě pouštět do spekulací, protože zatím nevěděli vůbec nic. Prohlédnou si tělo a určitě přitom něco zjistí.

Zanedlouho v moři zaregistrovali pohyb a Jakob na něj soustředil světlo výkonného reflektoru. Ozvalo se šplouchnutí a Valli se vynořil nad hladinu. V podpaží držel cosi bílého a Hildur si v jeho obličeji všimla výrazu plného hrůzy.

Popadla tělo a Jakob předal svítilnu kapitánovi, aby pomohl vytáhnout mrtvého na palubu. Položili ho na připravenou umělohmotnou fólii.

Hildur si prohlédla lidské torzo před sebou a všechny okolní zvuky jako by znenadání utichly. Slyšela jen svůj dech a tlukot vlastního srdce. V ústech ucítila kyselou pachut'. Musela se na okamžik zadívat jinam a zhluboka se nadechnout. Teprve pak mohla pokračovat. Nic takového ještě v životě neviděla. Věděla, že před sebou bude mít nahé znetvořené tělo, avšak nepřipravila se na to, co trčelo z mužových klíčních kostí.

„Pachatel rozhodně chtěl, abychom ho našli,“ podařilo se jí ze sebe dostat.

Trup měl v sobě dva kovové předměty připomínající velké rybářské háky. Z každého visel kousek žluté šňůry, kterou musel Valli-Kuchař pod vodou přerýznout, aby tělo dostal nad hladinu. Stejný provaz svazoval kotníky oběti, které byly navíc zatíženy dvanáctikilovým posilovacím závažím typu kettlebell.

„Někdo chtěl evidentně vyjádřit svůj názor na rybí farmy,“ konstatoval Jakob a rozběhl se k zábradlí, aby se vyzvracel.

Hildur polykala jako o závod a snažila se dýchat pusou, aby ji čich nepřinutil udělat to samé, co Jakob.

Uvědomovala si, že debata ohledně průmyslového chovu ryb je značně vyhrocená. Ochránci přírody proti němu protestovali a obviňovali podnikatele ze znečišťování životního prostředí. Většina obyvatel pobřežních vesniček byla naopak pro chov, protože rybí farmy vytvářely pracovní místa a lákaly lidi, aby se usadili v jinak odloučených fjordech. Část místních nesla s nelibostí, že zisky z byznysu putovaly do kapes velkých zahraničních firem a nikoli k samotným Islandanům.

Hildur na dané téma četla několik různých názorových článků v novinách a sledovala výsledky jednání obecního

zastupitelstva. Teď ji napadlo, že by si měla všechno přechíst znovu pro případ, že jí něco uniklo.

Vzpomněla si také na ostré diskuze na sociálních sítích, které musela jako policistka sledovat, ale tehdy v nich nenarazila na nic, co by bylo zjevně za hranou. Všude po Islandu se čas od času pořádaly drobné demonstrace, avšak pokaždé měly klidný průběh.

A najednou zmrzačené tělo. Nemohla tomu uvěřit.

Uvažovala, jestli šlo o ekologického aktivistu nebo naopak představitele společnosti provozující farmu. Doufala, že to brzy zjistí. Existovala samozřejmě i třetí možnost: mrtvý vůbec nemusel mít s chovem ryb nic společného. Mohl přijít o život ze zcela jiného důvodu. *To zní ale ze všeho nejmíň pravděpodobně*, zhodnotila v duchu při pohledu na nebožtíka.

Pokoušela se analyzovat podrobnosti, kterých si zatím všimla a vstřebat jich co možná nejvíce, aby si mohla vytvořit alespoň nějaký obrázek o událostech, které se tu odehrály. Jediné, na co však dokázala myslet, byl obraz napůl ohlodané larvy napíchnuté na dva rybářské háčky.

KAPITOLA 5

Oslo, léto 2012

Jakob si nasadil sluneční brýle a vzal Lenu za ruku. Vyrazili na procházku po úzké ulici Fuglehauggata směrem k parku. Už několik dní krásně svítlo červencové slunce a člověk mohl při chůzi cítit, jak ze zdí červených cihlových domů sálá teplo. Dnešek měl být podle předpovědi jedním z nejteplejších dnů léta. Lena si oblékla krátké bílé šaty, které se na ní vlnily v rytmu chůze. Jakob z ní nemohl spustit oči.

Prohlížel si ji a usmíval se. Cítil se nepopsatelně šťastný. Držel za ruku nejbáječnější ženu ve městě a měl pocit, že je jednoduše neporazitelný.

V myšlenkách zalétl k jejich nedávnému prvnímu setkání, které mu připadalo neuvěřitelné. Jako by je dal dohromady osud. Dřív si myslel, že láska na první pohled se vyskytuje jen ve filmech. Jeho vlastní zkušenost ho však přesvědčila o opaku. Poprvé ji spatřil na vlakovém nádraží v Budapešti. Měla světlé vlasy a na sobě červené šaty. Prohlížela si pláněk města získaný v informačním centru. Přitahovala ho jako magnet. Potom vzhledla, jejich oči se setkaly a bylo to. Sledovali se hodnou chvíli a když ani jeden neuhnul pohledem, oba se nahlas rozesmáli.

Po jediném společně stráveném týdnu se Jakob nastěhoval k Leně do Osla. Plánovali se na podzim na nějaký čas

přesunout do Finska kvůli Jakobově práci a potom se už natrvalo usadit v Norsku.

Lena dnes chtěla Jakobovi ukázat Frognerův park ležící západně od centra Osla. Jakob už viděl snímky tamních soch, ale zatím je nespatriil naživo.

Minuli parkoviště a dětské hřiště připomínající hrad s červenými střechami. Oba se mimoděk zastavili, aby se podívali na děti, jak šplhají po prolézačkách a cupitají po dřevěných můstcích mezi věžičkami. Jakob doufal, že Lena teď myslí na to samé co on. *Možná i my dva spolu jednou budeme mít...*

Okamžitě si začal připadat poněkud hloupě. Vždyť se teprve poznali a on už tady přemýšlel o zakládání rodiny. Stiskl jí ruku pevněji a pokračovali v procházce. Byl zkrátka zamilovaný až po uši. S tím se nedalo nic dělat.

Po mostě vešli do samého středu parku s více než dvěma stovkami instalací norského umělce Gustava Vigelanda a prohlédli si sochu rozzlobeného chlapce, kterou znal Jakob z pohlednic.

„Pojď, chci ti ukázat *Kolo života*,“ řekla Lena a pohlédla ho po vlasech.

Sakra, jak se člověk může do někoho takhle zbláznit, pomyslel si Jakob. Byl si moc dobře vědom, že si takové štěstí nezaslouží. Minulost na sebe upozornila jemným bodnutím kdesi v podbřišku. *Ne*. Zakázal si na to myslet. Teď si chtěl jenom užívat přítomného okamžiku a opojné zamilovanosti. Zamířili na druhý konec parku a obešli skoro dvacetimetrový *Monolit* sestávající z více než stovky navzájem propletených lidských těl. Vzápětí dorazili na prostranství, v jehož středu stálo sousoší znázorňující kruh vytvořený ze čtyř dospělých a třech dětských těl.